

KUBEL (1) *sb m*

A sg kubel.

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII (z Cn) – XIX w.

Naczynie do płynów: (did) roskazuje śwemu podczafzemu aby temu młodźemu kubel [możliwa też lekcja: kubek] w worek zawiązał gdy fiędą za łoż (-) [...] A tak kiedy iuż fiędą czo mnieyźemu w worek Zawiązełz więcż po ćichu czo nalepfzy kubek Rejfoz Ov.

Cf [**GBEL**]

IM